

Майката пристигна отъ кладенеца съ голѣмитъ менци на рамо. Тя бѣше цѣлата мокра. Виръ вода шуртѣше отъ дрехитъ ѝ. Като окачи менцитъ на полицата, простудената жена трѣгна къмъ огъня и рече:

— Деца, сторете ми мѣничко мѣсто да се посгрѣя, че капнахъ отъ умора и студъ. Навѣнъ плющи страшенъ дѣждъ. Рѣката приижда. Пакъ ще вдигне моста. Сторете ми мѣничко мѣсто!

Четиритъ деца се бѣха наредили край накладения огънъ и се грѣеха съ разголени крака и прострѣни напредъ зачервени рѣце.

Първото се обърна и рече:

— Мамо, азъ не мога да ти сторя мѣсто, защото обувката ми е пробита и си намокрихъ крака, като се връщахъ отъ училище. Трѣбва хубаво да се натопля.

Второто каза:

— На мене пѣкъ калпака ми тече. Днесъ въ училищната стая, като си удряхме калпацитъ върху пода — моятъ се пукна. Докато се върна — намокри ми се главата. Пипни, ако не вѣрвашъ.

— Азъ, майчице, тѣй хубаво съмъ се намѣстила до батя, че не ми се иска да стана, — добави лениво третото дете — момиченцето.

А четвъртото, най-малкото, викна високо:

— Който ходи по дѣжда, нека сега мръзне като мокра кокошка!

Затопленитъ деца се засмѣха високо и безгрижно, а простудената майка тѣжно поклати глава. Влѣзе въ пешника да имъ мѣси хлѣбъ. Докато мѣси хлѣба въ ношвитъ, мократа ѝ риза залепна на гърба и жбитъ ѝ взеха да тракатъ. Късно